

Атанасовско езеро

Поддържаният резерват Атанасовско езеро се намира североизточно от Бургас, в посока към град Варна. През 1970 г. 170 ха от северната част на езерото са обявени за защитена територия, а през 1980 г. и за природен резерват. На 28 ноември 1980 г. поддържаният резерват Атанасовско езеро става част от Рамсарската конвенция (международно споразумение за опазване местообитанията на водолюбивите птици).

Пътят Бургас - Варна разделя езерото на две части - северна и южна. Средната им дълбочина е 30 см.

От миналото езерото е известно като място за добиване на сол. Солниците съществуват от 1906 г., когато Атанасовското езеро е било дадено на концесия за 30 години за строеж на солници. Строежът им е изоставен по време на Първата световна война. Езерото е дадено на концесия отново през 1921 г. на немска фирма, която разширява площта на солниците и през 1934 г. е налице първата продукция. Солниците са били използвани до 1973 г. И сега на територията на Атанасовското езеро са разположени изпарители на „Черноморски солници”, които добиват морска сол. Добивът на сол се извършва по примитивен начин, който не се отразява негативно на обитателите на резервата.

Езерото е известно и като местообитание на защитени видове. В района му са установени 316 вида птици от 400 вида, които се срещат из цяла България. От тях 14 са световно застрашени: кървоглав пеликан (*Pelecanus crispus*), малък корморан (*Phalacrocorax pugnans*), червоногуша гъска (*Branta ruficollis*), малка белочела гъска (*Anser erythropus*), тънкоклюн свирец (*Numenius tenuirostris*), ливаден дърдавец (*Crex crex*), белоока потапница (*Aythya nyroca*). От 316-те вида птици 83 са включени в Червената книга на България, а 170 вида са с европейско природозащитно значение.

Атанасовското езеро не замръзва през зимата, което го превръща в център за зимуващите водолюбивы птици. Езерото се намира и на прелетния път Via

Pontica. Заедно с останалите езера в района на Бургас е едно от най-благоприятните места за нощуване на пеликаните и щъркелите между делтата на Дунав и Босфора.

През лятото езерото е изпълнено с кокилобегачи (*Himantopus himantopus*), саблеклюони (*Recurvirostra avosetta*) и др. видове птици. Най-многочислени са колониите на саблеклюоните, кокилобегачите, малките и гривестите рибарки. Блатната лястовица (Кафявокрил огърличник - *Glareola pratincola*) е символът на резервата. Това е единственото място, където се размножава гривестата рибарка (*Sterna sandvicensis*), малката черноглава чайка (*Larus melanocephalus*) и дебелоклюоната рибарка (*Gelochelidon nilotica*).

Установени са повече от 250 вида висши растения. Многобройни участъци са обрасли в различна степен с Европейска солянка (*Salicornia europaea*), среща се и Теснолистен папур (*Typha angustifolia*), Широколистен папур (*Typha latifolia*) и др.

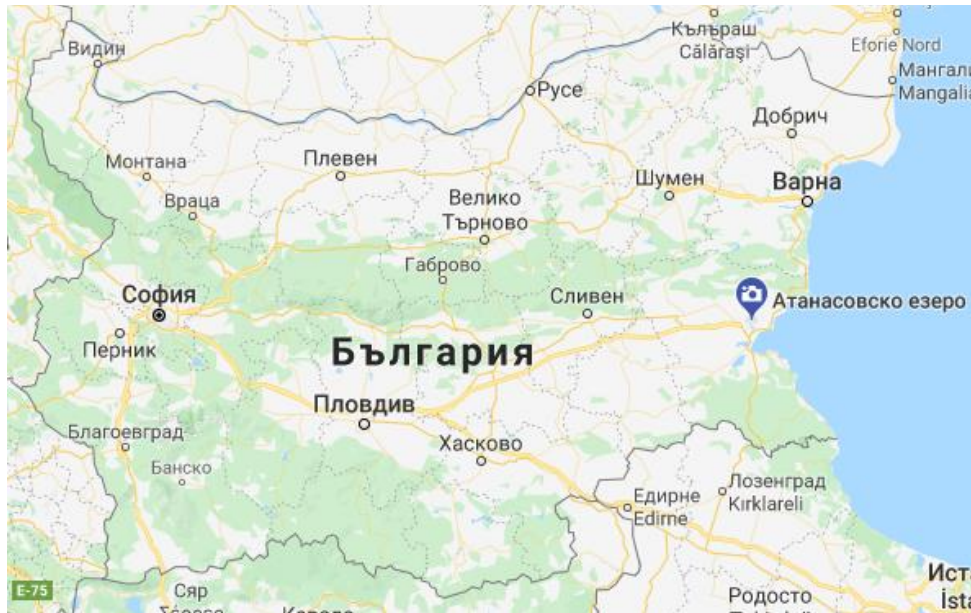
Наред с блатния ирис (*Iris pseudocorus*), гърлицата (*Limonium gmelinii*) и мерендерата (*Merendera sobolifera*), тук се срещат и множество орхидеи. Най-интересен техен представител е птичето гнездо. Това е почти безцветна орхидея, а корените ѝ са така оплетени, че наподобяват птиче гнездо, откъдето е дошло и името ѝ. Всички диворастящи орхидеи в България са защитени видове.

В резервата се срещат 17 вида риби, по-голямата част от които са включени в Червената книга на България (Червената книга на България е списък със застрашени, изчезващи и изчезнали биологични видове, живеещи на територията на България). Срещат се още 12 вида гризачи, 5 вида насекомоядни и 6 вида прилепи.

В северните покрайни на Бургас, на изхода за Варна, в южната част на езерото се намира укритие за наблюдение на птици. До него може да се стигне с автомобил, градски транспорт, велосипед и пеш. Укритието има специални прозорци за наблюдение, така че птиците да не бъдат

обезпокоявани. В укритието има подходяща оптика за наблюдение и информация за живота в резервата.

Достъпът до езерото е разрешен само по обозначените маршрути.

Източник: [Bulgaria – Официален туристически портал на България](#)